

Από τον συγγραφέα του best-seller Όταν πέσει ο ουρανός στο κεφάλι μας

PHIL EARLE

ΟΣΟ ΛΥΣΣΟΜΑΝΑ Η ΘΥΕΛΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

ΟΣΟ ΛΥΣΣΟΜΑΝΑ Η ΘΥΕΛΛΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *While the storm rages*

© 2021, Phil Earle

© 2023, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα αγγλικά: Άγγελος Αγγελίδης
Επιμέλεια – Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2023

ISBN 978-960-572-577-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα • Τ 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Phil Earle

ΟΣΟ ΛΥΣΣΟΜΑΝΑ Η ΘΥΕΛΛΑ

Μετάφραση
Άγγελος Αγγελίδης

ΙΚΑΡΟΣ

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στον Λεβ Πρέστον,
τον άνθρωπο που μου έδωσε το βιβλίο Τρύπες
και τα άβηλαξε όλα...*

Η μπάλα έσκισε τον ουρανό σαν χειροβομβίδα. Αλλά όταν έπεσε στο νερό δεν συνέβη καμιά έκρηξη. Τουλάχιστον όχι στην αρχή. Όχι μέχρι τη στιγμή που προσγειώθηκε στο κανάλι κι η Γουίν, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα. Τα τέσσερα πόδια της χάραξαν την επιφάνεια του νερού κι η κοιλιά της τίναξε το νερό στον αέρα.

Δεν ήταν βουτιά που θα κέρδιζε μετάλλια: περισσότερο θύμιζε βουτιά με την κοιλιά, αλλά παρ' όλα αυτά έκανε τον Νώε και τον μπαμπά του να γελάσουν, όπως κάθε πρωί.

«Πιστεύεις ότι πονάει όταν βουτάει έτσι;» ρώτησε ο Νώε.

«Εσύ τη βλέπεις να πονάει;»

Ο Νώε δεν είχε ιδέα πώς ήταν δυνατόν να χαμογελά ένα σκυλί κρατώντας ταυτόχρονα μια μπάλα στα δόντια του· αλλά πήρε την απάντησή του. Το χαμόγελο έσβησε μόνο όταν η Γουίν άφησε την μπάλα στα πόδια τους. Τότε πήρε αμέσως ύφος που ικέτευε.

Σας παρακαλώ, πειάξτε την. Πειάξτε την αμέσως.

Ο μπαμπάς του Νώε έριξε ξανά την μπάλα, που έσκασε στα βρομερά νερά του καναλιού, καμιά εικοσαριά μέτρα παραπέρα. Η Γουίν βούτηξε ακριβώς όπως πριν, το νερό τινάχτηκε στον αέρα ακριβώς όπως πριν, γέλασαν κι οι τρεις τους ακριβώς όπως πριν.

Ήταν μια υπέροχη αυγουσιτιάτικη μέρα. Τουλάχιστον από άποψη καιρού. Ήταν έξι το πρωί, αλλά ο Νώε ένιωθε ήδη τη ζεστασιά του ήλιου στο σβέρκο του και ήξερε ότι το μεσημέρι θα έψαχνε σίγουρα καταφύγιο στη σκιά. Αλλά δεν ήταν μόνο η ζέση που θα τον έσπρωχνε κάπου ήσυχά. Ήταν βέβαιος ότι το μεσημέρι δεν θα 'θελε άλλη παρέα πέρα απ' τον εαυτό του. Και τη Γουίν φυσικά.

Συνέχισαν να περπατούν αργά, περιμένοντας τη Γουίν να επιστρέψει με το τρόπαιό της.

«Μια δεκάρα για τη σκέψη σου. Τι σε βασανίζει;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Ο Νώε δεν είπε τίποτα.

«Δυο δεκάρες τότε», πρόσθεσε ο μπαμπάς μ' ένα λυπημένο χαμόγελο, αλλά ούτε τώρα πήρε απάντηση. «Πόπο, βρε Νώε, το ξέρω ότι πάντα σκέφτεσαι τρόπους να βγάλεις λεφτά, αλλά δεν περίμενα ότι θα προσπαθήσεις να γδύσεις και τον γέρο σου. Ειδικά σήμερα».

«Μη φύγεις», είπε ο Νώε, μην τολμώντας να κοιτάξει τον πατέρα του κατάματα. «Σε παρακαλώ».

Ο μπαμπάς δεν απάντησε. Δεν απάντησε... με λόγια τουλάχιστον. Τράβηξε τον Νώε πάνω του καθώς περπατούσαν και ακούμπησε το κεφάλι του πάνω σ' αυτό του γιου του. Ο Νώε περίμενε ν' ακούσει τον ήχο ενός φιλιού στην κορφή του κεφαλιού του, μα δεν άκουσε τίποτα. Ήταν λες κι ο μπαμπάς ήθελε μόνο ν' ανασάνει τη μυρωδιά του, να χαράξει στη μνήμη του ό,τι μπορούσε πριν έρθει το μεσημέρι, πριν έρθει η ώρα να φύγει.

Συνέχισαν διασχίζοντας το Άλσος του Γουάπινγκ, κά-
νοντας ό,τι έκαναν κάθε πρωί πριν ξυπνήσει ο υπόλοιπος
κόσμος. Δεν το βαριούνταν ποτέ. Ούτε κι η Γουίν βέβαια,
παρόλο που η μπάλα φορούσε μια βρεγμένη περού-
κα από φύκια. Μετά από δεκαπέντε λεπτά και άλλη μια
βουτιά στη μαρίνα Σάντγουελ, το τρίχωμα της Γουίν θα
΄ταν στην ίδια κατάσταση με την μπάλα. Και γυρίζοντας
οπίτι, θα ερχόταν αντιμέτωπη με την αναπόφευκτη οργή
της μαμάς και με κάμποσους εξευτελιστικούς κουβάδες
κρύο νερό.

Συνέχισαν τη βόλτα τους ώσπου έφτασαν στον Τά-
μεση και έστριψαν ανατολικά ακολουθώντας το ποτά-
μι. Δεν έλεγαν τίποτα, αλλά σκέφτονταν πολλά, ώσπου
έφτασαν στο πιο μακρινό σημείο της διαδρομής: τη μα-
ρίνα Λάιμχαους. Ως εκεί πήγαιναν κάθε πρωί, έκαναν
μεταβολή κι έπαιρναν τον δρόμο του γυρισμού. Εκεί
όπου βρισκόταν το σκάφος. Το σκάφος του μπαμπά. Η
Βασίλισσα Μόντι.

Στο φως του ήλιου έδειχνε εκθαμβωτική, παρότι ήταν
σαράβαλο. Ακόμη κι η σκουριά έλαμπε έτσι όπως ήταν
δεμένη στην όχθη η *Μόντι*.

Ο μπαμπάς χάιδεψε με αγάπη το πλευρό της κουπα-
σής. Μπορεί να είχε το ίδιο όνομα με τη μαμά (ήταν ιδέα
του μπαμπά – για να μην εξοργιστεί τελείως η μαμά όταν
εκείνος αγόρασε το σκάφος εντελώς ξαφνικά κι απροει-
δοποίητα), αλλά ώρες ώρες ο Νώε πίστευε πως ο μπα-
μπάς του νοιαζόταν περισσότερο γι' *αυτή* τη Μόντι παρά
για την αληθινή.

«Ελπίζω πως γρήγορα θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε τα μερεμέτια», είπε ο μπαμπάς. «Πολύ σύντομα θα ακούσουμε και πάλι τη μηχανή της να γουργουρίζει, σ' το υπόσχομαι».

Ο Νώε χαμογέλασε. Ήταν κάτι που λάτρευαν κι οι δυο τους. Η *Βασίλισσα Μόντι* ήθελε πολλή δουλειά για να φτάσει σε καλή κατάσταση· ακόμη και στα πολύ κοντινά ταξίδια ήταν φοβερά αργοκίνητη.

«Μπορώ να τη βάζω εγώ μπροστά τη μηχανή όσο εσύ... ξέρεις... θα λείπεις».

«Α, ναι, μπορείς, ε; Δηλαδή να σε εμπιστευτώ, ε; Σοβαρά μιλάς;»

Ο Νώε πήρε το «στενοχωρημένο» του ύφος: χαμηλωμένο, λυπημένο βλέμμα, τρέμουλο στα χείλη. Ήταν μια έκφραση που είχε τελειοποιήσει με τα χρόνια, για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των γονιών του. «Φυσικά και μπορείς να μ' εμπιστευτείς. Δεν θέλουμε να παγώσει απ' το κρύο η μηχανή, έτσι δεν είναι;»

«Ούτε να πέσει πάνω σε κάνα θωρηκτό θέλουμε, αν πας και χαθείς στ' ανοιχτά. Οπότε μάλλον είναι καλύτερα να την αφήσεις ήσυχη, εντάξει; Να περιμένεις να γυρίσω».

Στην ιδέα της αναμονής ο Νώε σόπασε, λυπημένος στ' αλήθεια. Το μόνο που απλωνόταν μπροστά του ήταν αυτό: αναμονή.

Κι ο μπαμπάς το κατάλαβε. «Έλα τώρα, γιόκα μου. Το ξέρω ότι είναι δύσκολο που φεύγω, αλλά η εναλλακτική είναι χειρότερη, έτσι δεν είναι;»

Την είχαν συζητήσει πολλές φορές την εναλλακτική. Ο μπαμπάς έλεγε ότι θα γινόταν πόλεμος. Ότι ήταν αναπόφευκτο.

«Μην κοιτάς τι γράφει αυτό το χαρτί που ανέμιζε ο κύριος Τσάμπερλεν. Ο Χίτλερ θα συνεχίσει να προελαύνει και να εισβάλλει παντού. Και μη νομίζεις ότι η θάλασσα που μας χωρίζει απ' τη Γαλλία θα τον εμποδίσει».

«Αλλά γιατί να πας από τώρα, μπαμπά; Δεν μπορείς να περιμένεις να αρχίσει πρώτα ο πόλεμος; Οι άλλοι μπαμπάδες δεν πάνε ακόμη».

«Πιστεύεις ότι ο Χίτλερ θα περιμένει υπομονετικά μέχρι να μαζέψουμε τον στρατό μας; Φυσικά και όχι. Ο πόλεμος θ' αρχίσει ξαφνικά, απότομα και αστραπιαία· πρέπει να είμαστε έτοιμοι».

Γονάτισε μπροστά στον Νώε. Ήταν ασυνήθιστο και για τους δυο τους το τόσο σοβαρό ύφος. «Έχω χρέος να το κάνω, αγόρι μου. Μπορεί τώρα να μην καταλαβαίνεις το γιατί, αλλά με τον καιρό θα καταλάβεις. Με τον καιρό, κάτι θα συμβεί. Θα συμβεί μπροστά στα μάτια σου και θα ξέρεις, απλά *θα ξέρεις*, ότι πρέπει να σηκώσεις το αναστηρά σου και να το πολεμήσεις. Όσο κι αν φοβάσαι, όσο κι αν σου κοστίζει. Γιατί αν δεν το κάνεις... τότε όλα όσα ξέρεις κι αγαπάς και καταλαβαίνεις θ' αλλάξουν ξαφνικά, θα μοιάζουν τελείως διαφορετικά».

«Ναι, αλλά τι θα γίνει αν...» άρχισε να λέει ο Νώε, αλλά σταμάτησε, συνειδητοποιώντας ότι δεν μπορούσε να αποσώσει τα λόγια του.

«Αυτό το *Αν* δεν έχει συμβεί ακόμη, οπότε δεν έχει νόη-

μα να το αφήσεις να τρυπώσει στο μυαλό σου. Το μόνο που σκέφτομαι εγώ είναι... αν δεν πολεμήσω, σε πόσον καιρό θα πάψει η χώρα μας να είναι δική μας; Σε πόσον καιρό θα δεχόμαστε εντολές από ανθρώπους που γνωρίζουν μονάχα το μίσος; Που ζουν για να προκαλούν στον κόσμο μόνο ένα συναίσθημα: τον φόβο;»

Τι μπορούσε ν' απαντήσει ο Νώε; Για πρώτη φορά δεν είχε τίποτα να πει. Το μόνο που ήθελε ήταν να μην πάθει τίποτα ο μπαμπάς του.

«Μόλις γυρίσω», είπε ο μπαμπάς, «θα πρέπει να ρίξουμε *πολιτή* δουλειά στη *Μόντι*. Να δουλεύει η μηχανή της σαν ρολόι. Να μπούμε μέσα εγώ, εσύ, η μαμά κι η Γουίν, να τη βάλουμε μπρος και να φύγουμε. Να μη σταματήσουμε πριν βγούμε στ' ανοιχτά. Ύστερα θα κάνουμε βόλτες κοντά στην ακτή και θα ψαρέψουμε, και θα βγούμε στην παραλία να ψήσουμε τα ψάρια μας και να τα φάμε. Τι λες; Θα σ' αρέσει;».

Ο Νώε έγνεψε μόνο. Δεν τόλμησε να μιλήσει, για να μην ακούσει ο μπαμπάς το τρέμουλο που μπορεί ξαφνικά να ράγιζε τη φωνή του.

«Ε, για να το κάνουμε αυτό, πρέπει να είσαι δυνατός, αγόρι μου. Γιατί δεν ξέρουμε πόσο θα κρατήσουν όλα αυτά. Μπορεί να περάσουν κάμποσοι μήνες, μπορεί και περισσότερο. Κι όσο εγώ λείπω, εσύ θα είσαι ο άντρας του σπιτιού. Πρώτα πρώτα θα πρέπει να προσέχεις τη μαμά σου. Θα πρέπει να είσαι δυνατός και γι' αυτήν, να μην τη στενοχωρείς με τις τρελές ιδέες σου. Και να ΜΗΝ της αντιμιλάς ποτέ, μ' άκουσες;»

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε αργά στο πρόσωπο του Νώε. Δεν υπήρχε περίπτωση να τα ορκιστεί *όλα αυτά*.

«Κι όσο γι' αυτήν εδώ τη μαλαγάνα», είπε ο μπαμπάς δείχνοντας τη Γουίν, που για χιλιοστή φορά άφηνε την μπάλα στα πόδια του, «μην αφήσεις να της συμβεί το παραμικρό, με ακούς;». Ο μπαμπάς γονάτισε και χάιδεψε τρυφερά τη σκυλίτσα. «Έχουμε περάσει πολλά εγώ κι η Γουίν. Το μόνο που χρειάζομαι για να είμαι *εγώ* εντάξει είναι να ξέρω ότι εσείς είστε κι οι *τρεις* εντάξει. Μπορείς να το κάνεις αυτό, Νώε;»

Ο Νώε έσκυψε κι αυτός δίπλα στον μπαμπά του και χάιδεψε το τρίχωμα της Γουίν.

«Ναι, μπαμπά. Σ' το υπόσχομαι. Όλοι μας θα σε περιμένουμε. Ειδικά ετούτη εδώ η μαλαγάνα».

Για τον μπαμπά του, αυτά τα λόγια αρκούσαν. Τράβηξε τον Νώε στην αγκαλιά του και μετά τον έριξε στο κώμα για έναν τελευταίο, όλο γέλια, αγώνα πάλης. Έναν αγώνα στον οποίο η Γουίν όρμησε κι αυτή κατευθείαν. Και από τον οποίον, φυσικά, βγήκε νικήτρια.

«Το σκυλί σου είναι ναζί».

Η Κλιμ δεν είπε τίποτα. Ούτε κι ο Νώε. Λίγο επειδή είχαν ξαφνιαστεί, λίγο επειδή αυτά τα λόγια, αυτά τα παράλογα λόγια, είχαν βγει απ' το στόμα του Μπιγκ Κολ.

«Ε, μπασμένο, δεν μ' ακούς; Είπα ότι το παλιόσκυλό σου είναι ναζί».

Αυτή τη φορά η Κλιμ έμεινε με το στόμα ανοιχτό, μα ούτε τώρα είπε τίποτα.

«Ντάκσχουντ δεν είναι;» συνέχισε ο Μπιγκ Κολ.

«Σκύλος λουκάνικο», είπε η Κλιμ διστακτικά.

«Ακριβώς. Και όλοι ξέρουμε τι σημαίνει αυτό. Γερμαναράς. Ούννος είναι αυτό το παλιόσκυλο. Και επικίνδυνο».

Αυτό ήταν το *πιο* παράλογο απ' όλα. Το σκυλί της, τον Φρανκ, θα μπορούσες να τον πεις οτιδήποτε άλλο, όχι όμως επικίνδυνο. Πρώτα πρώτα δεν υπήρχε και μεγάλη πιθανότητα το στόμα του να φτάσει πάνω απ' τους αστραγάλους σου· άσε που σε σκυλίσεια χρόνια μάλλον ήταν πιο γέρικο κι απ' τον παππού του Χίτλερ.

Ο αξιαγάπητος Φρανκ ήταν ένα γέρικο σκυλί που δυσκολευόταν ν' ανασάνει και αγκομαχούσε για να φτάσει στην εξώπορτα.

Αλλά ο Μπιγκ Κολ δεν εννοούσε να κάνει πίσω. «Λοιπόν;» είπε απότομα. «Τι σκοπεύεις να κάνεις γι' αυτό;»

Ήταν αρκετούς μήνες μικρότερος κι απ' τον Νώε κι απ' την Κλιμ: ένας απ' τους μικρότερους στην τάξη. Αλλά ό,τι του έλειπε σε ηλικία το αναπλήρωνε και με το πα-
ραπάνω σε μπόι, βάρος και αγριάδα. Η σκιά του κορμιού του έπεφτε πάνω και στους δυο τους έτσι όπως στεκόταν απειλητικά μπροστά τους.

«Τι θα μπορούσα να κάνω;» είπε η Κλιμ. Δεν το είπε αυτό για να κάνει την έξυπνη (παρότι το μυαλό της ήταν κοφτερό σαν λεπίδα). «Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι ο Φρανκ δεν έχει πάει ποτέ στη Γερμανία. Τον πήραμε πριν πολλά χρόνια από την κυρία Σριβ στην Τεντς Στριτ. Δεν έχει πάει ούτε στη θάλασσα καλά καλά, πόσο μάλλον στο Βερολίνο».

Ο Μπιγκ Κολ δεν πείσθηκε. «Δεν έχει σημασία. Δεν θα έπρεπε να έχεις τέτοιο σκυλί. Μ' όλα αυτά που γίνονται σήμερα. Ο μπαμπάς μου λέει ότι όσα σκυλιά είναι Γερμαναράδες πρέπει να τα ντουφεκίζουμε. Δεν είναι πατριωτικά». Ζορίστηκε λίγο να την πει σωστά τη λέξη, αλλά κι οι δυο τους κατάλαβαν τι εννοούσε.

Ο Νώε ένιωσε την κοιλιά του να σφίγγεται από τα νεύρα του – τι βλακεία που ήταν όλη αυτή η συζήτηση! Δεν τον ένοιαζε καθόλου η γνώμη του μπαμπά του Μπιγκ Κολ. Γιατί δεν είχε πάει κι αυτός στον στρατό όπως ο δικός του μπαμπάς; Ο Νώε είχε νευριάσει για λογαριασμό της Κλιμ. Χάιδεψε τη Γουίν, που καθόταν δίπλα του σε εγρήγορση, γρυλίζοντας σιγανά, κι αυτό τον έκανε να νιώσει κάπως πιο γενναίος απ' όσο ίσως θα έπρεπε μπροστά στον Μπιγκ Κολ.

«Δηλαδή αυτό που μας λες είναι ότι πιστεύεις πως ο Φρανκ από δω –ένας σκύλος– είναι... ναζί;»

«Φυσικά και είναι. Μέχρι το μεδούλι».

«Κι αν σου αποδείξω ότι δεν είναι, τι θα μου δώσεις;»

Ο Μπιγκ Κολ το σκέφτηκε λιγάκι και έβγαλε απ' την τσέπη του μισή ντουζίνα καραμέλες λεμόνι. Ένας Θεός ξέρει πόσο παλιές ήταν, αλλά πιθανότατα ήταν ό,τι πιο δελεαστικό υπήρχε εκεί μέσα.

Τέντωσε το χέρι του, προσφέροντας τις καραμέλες.

«Μου κάνουν», είπε ο Νώε και στάθηκε μπροστά στον Φρανκ, ο οποίος τον κοίταζε με τα γέρικα ασθενικά μάτια του μισόκλειστα.

Η Κλιμ κοίταξε κι αυτή τον Νώε· το ύφος της ρωτούσε: «Είσαι σίγουρος πως ξέρεις τι κάνεις;».

Αλλά τον Νώε δεν τον ένοιαζε. Δεν ήθελε να κερδίσει τις καραμέλες. Ήθελε να δείξει στον Μπιγκ Κολ πόσο βλάκας ήταν. Έτσι, δίχως προειδοποίηση, ο Νώε στάθηκε μπροστά στον Φρανκ, χτύπησε τα πόδια του στρατιωτικά στο έδαφος και τέντωσε το δεξί του χέρι μπροστά.

«*Χάι! Χίτλερ!*» ούρλιαξε στο σκυλί, τόσο δυνατά, που ξαφνιάστηκε ακόμη κι ο Μπιγκ Κολ.

Ο Φρανκ ούτε κουνήθηκε ούτε γάβγισε. Και φυσικά δεν τέντωσε κι αυτός το μπροστινό του πόδι για να κάνει τον αντίστοιχο χαιρετισμό.

«Να, βλέπεις;» είπε ο Νώε, δείχνοντας το σκυλί, ενώ κοίταζε στα μάτια τον Μπιγκ Κολ, που είχε μείνει κόκα-λο. «Πώς γίνεται να είναι ναζί και να μην ανταποδώσει κι αυτός τον χαιρετισμό;»

Αλλά δεν κατάφερε να πείσει τον Μπιγκ Κολ. Αντίθετα, τον έκανε έξαλλο.

«Εξυπνάκια, θα...» φώναξε αγριεμένα, κάνοντας μια απότομη κίνηση προς τα μπρος, αλλά ο Νώε δεν βρισκόταν πια εκεί. Ούτε η Γουίν, η Κλιμ ή ο Φρανκ. Ο Φρανκ ήταν πιο απίθανο να τρέξει παρά να χαιρετήσει ναζιστικά, κι έτσι η Κλιμ τον είχε πάρει αγκαλιά. Τρέχοντας έφυγαν κι οι τέσσερις και εξαφανίστηκαν στο βάθος του δρόμου.

Ο Μπιγκ Κολ δεν μπορούσε να σου κάνει τίποτα άμα δεν σε έπιασε – κι αυτό του άρεσε πολύ του Νώε.

Σταμάτησαν όταν δεν άντεχαν να τρέξουν άλλο. Τα πνευμόνια τους έκαιγαν και ο ιδρώτας είχε μουσκέψει τα μέτωπά τους. Τα σκυλιά είχαν διψάσει, ακόμη κι ο Φρανκ, που δεν είχε κάνει ούτε βήμα, και βάλθηκαν να πίνουν νερό από μια λακκούβα του δρόμου. Η Κλιμ χτυπιόταν για να ξεμουδιάσουν τα χέρια της κι ο Νώε χτυπιόταν απ' τα γέλια.

«Είδες τα μούτρα του;» είπε.

«Όχι για πολύ. Αφού το βάλαμε στα πόδια. Μα καλά, τι σ' έπιασε και του πάτησες τον κάλο;»

«Μα είναι βλάκας. Άκου ο Φρανκ ναζί! Σε λίγο θα πει ότι κι η Γουίν είναι κατάσκοπος των Γερμανών. Η Γουίν κατασκοπεύει μόνο τη μαμά, όταν τηγανίζει λουκάνικα».

Η Γουίν γάβγισε συμφωνώντας. Πάντα γάβγιζε όταν άκουγε τη λέξη «λουκάνικο».

«Τέλος πάντων, δεν μου φαίνεται καλή ιδέα να τα βάζεις με τον Μπιγκ Κολ», είπε η Κλιμ. «Θα σου κώσει καμιά μπουνιά όταν σε ξαναδεί την άλλη εβδομάδα».

«Πρώτα θα πρέπει να με πιάσει. Αλλά ακόμη κι αν με πιάσει, η Γουίν δεν θα τον αφήσει να με πειράξει, έτσι δεν είναι, κορίτσι μου;»

Η Γουίν γρύλισε ακριβώς την κατάλληλη στιγμή. Αν και, για να λέμε την αλήθεια, δεν ήταν επιθετικό σκυλί. Η Γουίν δεν ήταν από ράτσα· είχε τη γρηγοράδα των γκρεϊ-χάουντ και το πυκνό, μπερδεμένο τρίχωμα των τεριέ. Ο μπαμπάς κι ο Νώε δεν είχαν ιδέα τι ακριβώς διασταύρωση ήταν, ούτε τους ένοιαζε. Η Γουίν ήταν στ' αλήθεια ξεχωριστή· κι αυτό ήταν ένα απ' τα πολλά πράγματα που αγαπούσαν σ' αυτή.

«Πώς τα πάει η Γουίν από τότε που έφυγε ο μπαμπάς σου;» τον ρώτησε η Κλιμ καθώς ο Νώε έβγαζε κάτι φύλλα που είχαν μπλεχτεί στο τρίχωμα της Γουίν.

«Καλά νομίζω. Άρχισε να κοιμάται στο κρεβάτι μου. Τρυπώνει στα σκεπάσματα, αλλά μόνο όταν η μαμά σβήνει το φως στην κάμαρά της. Θα της έριχνε γερό μπερντάκι αν την έπαιρνε χαμπάρι. Κι εμένα το ίδιο μάλλον».

«Δεν αγάπησε ποτέ τη Γουίν όπως την αγαπάτε εσύ κι ο μπαμπάς σου, ε;»

Ο Νώε δεν χρειάστηκε να το σκεφτεί και πολύ. Η μαμά ποτέ δεν είχε θελήσει ή ζητήσει σκύλο. Πέρα από μια γκριμάτσα απελπισίας, βέβαια, δεν είχε φέρει σπουδαίες αντιρρήσεις όταν ο μπαμπάς είχε γυρίσει από την παμπ πριν τρία χρόνια φέρνοντας τη Γουίν τυλιγμένη σε μια κουβέρτα.

«Πάλι καλά που δεν ξανάφερεις κανένα σαπιοκάραβο», είχε πει αναστενάζοντας.

«Θα τη βγάζω εγώ βόλτα, μην ανησυχείς», είχε πει ο μπαμπάς με κατακόκκινη μύτη και πλατύ χαμόγελο απ' τις μπίρες. «Θα τη βγάζουμε κι οι δυο μας, έτσι δεν είναι, αγόρι μου;»

Ο Νώε είχε γνέψει ενθουσιασμένος. Και είχε κρατήσει τον λόγο του. Με το παραπάνω. Όταν η Γουίν ήταν ακόμη κουτάβι και τα 'κανε στο πάτωμα, ο Νώε καθάριζε, όσο απαίσια κι αν ήταν η μυρωδιά. Καλύτερη η μπόχα παρά ν' ακούει τη μαμά να λέει «Τα 'λεγα εγώ».

«Τη συμπαθεί κι η μαμά», απάντησε ο Νώε. «Απλά η Γουίν είναι δική μου ευθύνη. Ειδικά τώρα που ο μπαμπάς πήγε στον στρατό για να πολεμήσει τους Γερμανοράδες».

«Στον προηγούμενο πόλεμο χρησιμοποιούσαν σκυλιά. Το ήξερες;» του είπε η Κλιμ. Ήξερε πολλά τέτοια πράγματα. Ήταν λες και το μυαλό της ήταν ένα γεμάτο αλλά πολύ καλά τακτοποιημένο αρχείο. «Μετέφεραν μηνύματα από χαράκωμα σε χαράκωμα, ξεινύπωναν με την όσφρησή τους στρατιώτες του εχθρού, κουβαλούσαν ακόμη και πολυβόλα στην πλάτη τους».

«Η Γουίν δεν θα κάνει τίποτα τέτοιο. Δεν πρόκειται. Δεν θα την αφήνω απ' τα μάτια μου ούτε στιγμή, μόνο τις ώρες που είμαι στο σχολείο».

«Γιατί;»

Η απάντηση του Νώε ήταν απλή. «Το υποσχέθηκα στον μπαμπά μου. Του ορκίστηκα πως η Γουίν δεν θα πάθει τίποτα όσο εκείνος θα λείπει. Κι αυτός μου υποσχέθηκε ότι, αν η Γουίν δεν πάθει τίποτα, τότε δεν θα πάθει ούτε αυτός».

Ο Νώε πλησίασε στον λαιμό της Γουίν, κώνοντας το πρόσωπό του στο τρίχωμά της. Τόσο, που δεν είδε το ανήσυχο βλέμμα που σκοτείνιασε το πρόσωπο της καλύτερης του φίλης.

Η Μόντι Πράις είχε υπομονή αγίας, πράγμα απαραίτητο αν λάβει κανείς υπόψη τα μαρτύρια στα οποία την υπέβαλλαν πρώτα ο άντρας της, μετά ο Νώε και τέλος (το πιο εκνευριστικό) αυτό το καταραμένο σκυλί, η Γουίν.

Μπορεί ο άντρας κι ο γιος της να παρουσίαζαν διαφορετικά την κατάσταση, αλλά η μερίδα του λέοντος όσον αφορά τις υποχρεώσεις του σκυλιού έπεφτε στη Μόντι. Παραδεχόταν πως, ναι, οι δυο τους ξυπνούσαν κάθε πρωί αξιμέρωτα κι έβγαζαν τη Γουίν βόλτα, συνωμοτώντας ένας Θεός ξέρει για τι πράγμα. Αλλά ακόμη και πριν φύγει ο Τομ για τον στρατό, στις επτάμισι κάθε πρωί ξεκινούσε για το εργοστάσιο. Κι ο Νώε έπαιρνε κι αυτός απρόθυμα τον δρόμο για το σχολείο, αφήνοντάς τη μόνη με το σκυλί. Και θα ήταν υποφερτό αν η Γουίν, κουρασμένη απ' τη βόλτα της, έπεφτε να κοιμηθεί στη ζεστασιά της κουζίνας. Αλλά όσα χρόνια ζούσε μαζί τους αυτό δεν είχε συμβεί ούτε μία φορά.

Αντιθέτως, ακολουθούσε τη Μόντι όπου κι αν πήγαινε, μπλεκόταν στα πόδια της και την έκανε έξαλλη. Η Μόντι δεν ήταν καζή, καταλάβαινε ότι το σκυλί δεν το έκανε από αγάπη, αλλά από λαιμαργία. Η Γουίν είχε καταλάβει από νωρίς πως το φαγητό το έφερνε η Μόντι. Και πως, αν έμενε συνέχεια κοντά της και σε ετοιμότη-

τα, θα μπορούσε να φάει ό,τι τύχαινε να περάσει απ' τα χέρια της Μόντι.

Πριν λίγες εβδομάδες η Μόντι είχε ξεσπάσει: «Αυτό το χαζόσκυλο μπλέκεται συνεχώς στα πόδια μου, προσπαθεί επίτηδες να με ρίξει κάτω για να φάει ό,τι μαγειρεύω».

Μα ο μπαμπάς κι ο Νώε δεν εννοούσαν ν' ακούσουν κουβέντα. «Θέλει μόνο να βρίσκεται κοντά σου», της έλεγαν.

«Κοντά μου; Μ' αφήνει ήσυχη μόνο όταν πηγαίνω στην τουαλέτα, κι αυτό επειδή βάζω τον σύρτη της πόρτας».

«Είναι διακριτική», είπε ο μπαμπάς, κλείνοντας το μάτι του στον Νώε.

«Το ξέρουμε κι οι δυο ότι αυτό είναι ψέμα», απάντησε η μαμά. «Αυτό το σκυλί ήρθε σ' ετούτη τη γη μ' έναν και μόνο σκοπό: να φάει οτιδήποτε φτύνω αίμα για να μαγειρέψω».

«Κουταμάρες», είπε ο μπαμπάς, ψιθυρίζοντας στον Νώε κάτι σαν, «αποκλείεται, της Γουίν δεν της αρέσουν τα άνοστα φαγητά».

«Κουταμάρες;» είπε κοφτά η μαμά. «Όταν βγήκα απ' την τουαλέτα σήμερα, τη βρήκα πάνω στον πάγκο με το κεφάλι μέσα στο μπολ που ετοιμάζα το φαγητό».

«Αυτό τώρα πώς περιμένεις να το πιστέψουμε;» είπε ο μπαμπάς. «Και πώς υποτίθεται ότι ανέβηκε εκεί πάνω;»

«Εσπρωξε μια καρέκλα και ανέβηκε πάνω της. Η καρέκλα ήταν εκεί, κολλημένη στα ντουλάπια».

Ο μπαμπάς κι ο Νώε γέλασαν ταυτόχρονα. «Και πώς το έκανε αυτό; Σκυλί είναι».

Η Μόντι ένιωσε το πρόσωπό της να γίνεται κατακόκκινο. «Ξέρω κι εγώ; Την έσπρωξε με τη μουσούδα της; Έχτισε ολόκληρη ρημαδιασμένη σκάλα; Πού να ξέρω! Το μόνο που ξέρω είναι ότι το μπολ ήταν άδειο όταν γύρισα στην κουζίνα· κι ότι δυο ώρες αργότερα σφουγγάριζα σκυλίσιους εμετούς, είχε κάνει χάλια τα πάντα εδώ μέσα. Όχι ότι σας νοιάζει βέβαια, τέτοιοι που είστε».

Ο μπαμπάς πάντα ήξερε πότε είχε έρθει η στιγμή να ζητήσει συγγνώμη. Συνήθως άφηνε τον Νώε να πάρει αγκαλιά τη Γουίν (που έδειχνε να μην παίρνει χαμπάρι τις κατηγορίες εναντίον της), κι αυτός ηρεμούσε τη μαμά, την καλόπιανε και την έπειθε να μην πετάξει το σκυλί στον δρόμο.

Σήμερα η κατάσταση εκτυλίχτηκε διαφορετικά. Όταν ο Νώε γύρισε απ' το σχολείο, προκαλώντας όπως συνήθως ξέφρενη χαρά στη Γουίν, η μαμά ήταν ήδη νευριασμένη. Και δεν βοήθησε που η Γουίν στον ενθουσιασμό της κουτούλησε στο τραπέζι της κουζίνας και έριξε ένα φλιτζάνι με τσάι, κάνοντάς το χίλια κομμάτια.

«Για τον Θεό!» φώναξε η μαμά όταν η Γουίν σταμάτησε τα γαβγίσματα για να ρουφήξει το κρύο τσάι απ' το πάτωμα. «Νώε, πάρε αυτό το ζώο από μπροστά μου πριν αποφασίσω το καινούριο μου κόμπι να είναι η ταρίχευση ζώων».

Ο Νώε, αντί να τη βοηθήσει, έβαλε τα γέλια και έπιασε τη Γουίν απ' το κολάρο. «Δεν πρόκειται να σταθεί ακίνητη για πολύ ώστε να την ταριχεύσεις, έτσι δεν είναι, κορίτσι μου; Όχι, δεν πρόκειται».

Για τη μαμά αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

«Νώε, δεν αστειεύομαι!» φώναξε, προτού ο θυμός στο πρόσωπό της δώσει τη θέση του σε ένα βλέμμα απόλυτης, καθαρής απόγνωσης. Δάκρυα εμφανίστηκαν στις άκρες των ματιών της κι άρχισαν να κυλούν ποτάμι στα μάγουλά της, τόσο που ο Νώε έκανε κάτι που δεν το συνήθιζε· έβαλε τη μητέρα του πάνω απ' το σκυλί του. Έσπρωξε τη Γουίν στο καλάθι της και έτρεξε στη μαμά του.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε, αν και έτρεμε την απάντηση. Δεν ήταν δυνατόν να έχει πάθει κάτι ο μπαμπάς. Δεν ήταν δυνατόν, ε; Ακόμα δεν θα του είχαν δώσει καλά καλά ούτε ντουφέκι. Και τέλος πάντων, σκέφτηκε, δεν έχουμε πόλεμο. Όχι ακόμα.

«Βγήκε ανακοίνωση», είπε η μαμά. «Από τον πρωθυπουργό. Είπε ότι, αν κηρυχτεί πόλεμος, περιμένουν πως ο Χίτλερ θα αρχίσει αμέσως τους βομβαρδισμούς. Πως οι πόλεις μας θα δεχτούν επίθεση».

Ένα ρίγος φρίκης διαπέρασε τον Νώε. «Και πώς θα το κάνει αυτό; Αφού είμαστε νησί».

«Έχει αεροπλάνα. Πολλά αεροπλάνα. Η Ρίτα η γειτόνισσα λέει ότι μέχρι τα Χριστούγεννα το Λονδίνο θα έχει γίνει στάχτη».

Ο Νώε φοβήθηκε βλέποντας τη μαμά του τόσο τρομαγμένη· φοβήθηκε και με τα λόγια της. Αλλά θυμήθηκε κι αυτό που του είχε πει ο μπαμπάς του. Ο Νώε ήταν πλέον ο άντρας του σπιτιού. Έπρεπε να φανεί γενναίος.

«Δεν θα γίνει τέτοιο πράγμα, μαμά. Ο κύριος Τσάμπερ-

λεν και όλοι οι άλλοι στρατηγοί και συνταγματάρχες δεν θα το επιτρέψουν. Κι ακόμη κι αν φτάσει κάποιο αεροπλάνο ως εδώ, θα παλέψουμε. Θα παλέψουμε. Κι εγώ θα παλέψω. Δεν θα αφήσω κανέναν μας να πάθει τίποτα. Σου το υπόσχομαι».

Αλλά ο Νώε δεν ήξερε αυτό που ήξερε η μαμά του. Κι όταν του το είπε, ήταν λες και του βγήκε όλος ο αέρας απ' τα πνευμόνια – η ανάσα του κόπηκε.

«Δεν θα μπορέσεις, αγόρι μου».

«Θα μπορέσω, μαμά. Το ξέρω πως νομίζεις ότι είμαι παιδί ακόμα, αλλά μπορώ να παλέψω αν χρειαστεί».

«Το ξέρω ότι θα τα κατάφερνες, Νώε. Αλλά δεν γίνεται».

«Πες μου τον λόγο που δεν γίνεται».

«Δεν θα είσαι εδώ. Θα σας στείλουν στην επαρχία. Κι εσένα και όλα τ' άλλα παιδιά. Βγήκε απόφαση να σας φυγαδέψουν από την πόλη».

Να τους φυγαδέψουν από την πόλη;

Η μαμά έδειχνε χάλια, λες και ένα βαμπίρ τής είχε ρουφήξει μέχρι και την τελευταία σταγόνα αίματος από το κορμί της. Ο Νώε ένιωθε κι αυτός μια ελαφριά ζάλη. Ίσως επειδή δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι καταλάβαινε.

«Δηλαδή τι; Θα πρέπει να μείνω με αγνώστους; Με κάποια άλλη οικογένεια;»

«Ναι», είπε η μαμά του.

«Που δεν την έχω γνωρίσει ποτέ;»

Η μαμά έγνεψε.

«Έξω απ' το Λονδίνο;»

Η μαμά έγνεψε ξανά. «Ναι, ψυχή μου, και μάλλον πολύ μακριά από δω· κάπου που θα είσαι ασφαλής, μακριά απ' τις βόμβες».

«Και πότε θα γυρίσω σπίτι;»

«Όταν τελειώσει ο πόλεμος».

«Μα ακόμη δεν έχει αρχίσει καν!»

«Το ξέρω, Νώε μου, αλλά ο κύριος Τσάμπερλεν... να, πρέπει να τον εμπιστευτούμε, έτσι δεν είναι; Κι αφού λέει ότι εδώ κινδυνεύετε, τότε πρέπει να κάνουμε αυτό που λέει».

«Ναι, αλλά αν εγώ δεν θέλω να φύγω; Αν θέλω να μείνω εδώ μαζί σου;»

Η μαμά γύρισε απότομα και άρχισε να ασχολείται με μια σοίβα δικά του ρούχα που ήταν μαζεμένα στο τραπέζι.

«Δεν φαντάζομαι να πιστεύεις ότι εγώ θέλω να φύγεις, ε; Ότι, αν δεν ήμουν αναγκασμένη, θα ήθελα να σε στείλω ένας Θεός ξέρει πού, να μείνεις με ένας Θεός ξέρει ποιον, δίχως να έχω ιδέα πότε θα γυρίσεις σπίτι;»

«Ε, τουλάχιστον για λίγο καιρό δεν θα χρειάζεται να τρέχεις από πίσω μου για να συγυρίζεις», είπε ο Νώε, αλλά το αστειάκι του δεν έκανε ούτε αυτόν ούτε τη μαμά του να νιώσουν καλύτερα.

«Είπαν ότι θα πρέπει να σας δώσουμε μαζί σας ένα κάρο πράγματα», συνέχισε εκείνη, ξεδιαλέγοντας τα πράγματά του. «Την αντιασφυξιογόνα μάσκα σας, τις πιτζάμες σας, το ένα, το άλλο, χτένα, οδοντόβουρτσα, πετσέτα, μαντίλια».

Τώρα έδειχνε κι ανήσυχη εκτός από στενοχωρημένη.

«Δεν τα έχουμε ήδη όλα αυτά;» ρώτησε εκείνος.

«Φυσικά και τα έχουμε. Αλλά δεν είναι όλα καινούρια ή σε τρομερά καλή κατάσταση, έτσι δεν είναι; Και δεν θέλω όποιος σε πάρει στο σπίτι του να νομίζει ότι δεν προσέχω το παιδί μου όπως πρέπει. Δεν θα το άντεχα αυτό».

Η μαμά πήρε βαθιά ανάσα. Σαν να δυσκολευόταν ν' ανασάνει. Ο Νώε δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Ακόμη κι η Γουίν φαινόταν μπερδεμένη: είχε χάσει τη μουσούδα της βαθιά μέσα στο καλάθι της, ελπίζοντας μάταια πως, ό,τι κι αν ήταν αυτό που συνέβαινε, δεν μπορεί... θα σταματούσε.

«Όλα θα πάνε καλά, μαμά. Μπορεί να σε αφήνουν να έρχεσαι να μας βλέπεις. Ξέρεις. Μια φορά τον μήνα ή κάτι τέτοιο».

«Ναι, αλλά... αν σε στείλουν στην Κορνουάλη, ή στη Σκοτία; Πώς στο καλό θα έρχομαι εκεί πέρα; Και τι θα γίνει αν όλα αυτά δεν τελειώσουν σύντομα;»

«Θα τελειώσουν, μαμά. Θα τελειώσουν. Ο Χίτλερ δεν έχει καμία ελπίδα εναντίον μας. Τους κερδίσαμε τους Γερμανούς στον προηγούμενο πόλεμο, άρα θα τους κερδίσουμε και σ' αυτόν. Και τέλος πάντων, τους πολεμά ο μπαμπάς. Δεν πρόκειται να τους αφήσει να κερδίσουν».

Η μαμά προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά απέτυχε· απέτυχε οικτρά.

«Σ' το υπόσχομαι, μαμά. Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχείς. Δεν πρόκειται να σε ξεχάσω. Ούτε τον μπαμπά. Ούτε το σπίτι. ΣΥΝ ότι θα βρίσκομαι στην εξοχή, που να πάει. Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που μπορεί να συμβεί εκεί; Ακόμη κι αν με κυνηγήσει καμιά αγελάδα, θα με προστατέψει η Γουίν, έτσι δεν είναι, κορίτσι μου;»

Τ' αυτιά της Γουίν στάθηκαν προσοχή και η σκυλίτσα γάβγισε κοφτά, αποφασιστικά την απάντησή της.

«Να, βλέπεις;» είπε εκείνος, αλλά η μαμά του δεν απάντησε. Αντίθετα, κράτησε τους ώμους του Νώε και τον έγειρε προς τα πίσω ώστε να βλέπει καθαρά τα μάτια του.

«Αχ, βρε Νώε, ψυχή μου», του είπε. «Αυτό είναι το πρόβλημα. Η Γουίν δεν επιτρέπεται να έρθει μαζί σου. Θα μείνει εδώ. Μαζί μου».

Εκείνη τη στιγμή ο Νώε συνειδητοποίησε για πρώτη φορά ότι ολόκληρος ο κόσμος του βρισκόταν σε πόλεμο.